

Dokument nr. 15:16

(2002-2003)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 301

Innlevert 10. februar 2003 av stortingsrepresentant Thore A. Nistad

Besvart 17. februar 2003 av samferdselsminister Torild Skogsholm

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren legge til rette for at periodisk kontroll av kjøretøyer kan foregå ved godkjente bilverksteder i hele EØS-området?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til forskrift av 12. desember 1997 for periodisk kontroll av kjøretøy skal de fleste typer kjøretøyer fremstilles til teknisk kontroll med visse mellomrom. Vanlige personbiler skal til kontroll hvert annet år fra og med bilens 4. registreringsår. Bilene skal fremstilles for kontroll ved en av Statens vegvesens trafikkstasjoner eller ved kontrollorgan, som regel et bilverksted, godkjent av vegkontoret.

Vegkontoret kan i henhold til forskriften § 4 "i særlige tilfeller godkjenne kontroller utført av godkjent kontrollorgan i annen EØS-stat".

Det periodiske kontrollsystemet av kjøretøyer er en ordning som er harmonisert over hele EØS-området. I prinsippet er kontrollen den samme, uansett i hvilket land kontrollen foregår. Det vil være i tråd med EØS-avtalen at dersom et bilverksted er godkjent som kontrollorgan, så kan verkstedet benyttes for periodisk kontroll av alle EØS-borgere. På denne måten vil norske bileiere kunne benytte et hvilket som helst verksted i hele EØS-området forutsatt at verkstedet er godkjent av samferdselsmyndighetene i det landet der verkstedet ligger.

For mange vil det være interessant å få den periodiske kontrollen utført i et av våre naboland, fordi dette vil falle rimeligere ut enn å benytte et norsk, godkjent verksted. Tilsvarende vil kunne skje, der-

som pris- og valutautviklingen endrer seg, slik at bileiere i våre naboland vil kunne få utført periodisk kontroll ved et verksted i Norge.

Svar:

Kjøretøykontroller som er foretatt i andre EØS-land godkjennes bare i helt spesielle tilfeller, eksempelvis ved langvarig sykdom hos bileier. Årsaken til dette er at kontrollen kan variere i omfang og innhold fra land til land utover det som er angitt i kontrolldirektivet, og at det ikke finnes noen samlet oversikt over godkjente kontrollorgan. Det er for øvrig heller ikke utviklet en felles IT-standard for behandling av kontrollsedler i EU, noe som innebærer at andre lands kontrollsedler må behandles manuelt.

Den norske praktiseringen av kontrollordningen er i tråd med det som gjøres innenfor EU, der et flertall av medlemslandene foreløpig ikke ønsker en gjensidig anerkjennelse på dette området. Jeg viser her til vedlagte kopi av skriftlig spørsmål til Kommisjonen E-1293/98.

Når det gjelder Sverige, kan jeg opplyse at myndighetene der har bestemt at kontroll og reparasjon ikke kan utføres av samme virksomhet. I Sverige innebærer dette at periodisk kjøretøykontroll bare kan utføres av spesielt godkjente kontrollorgan, dvs. Svensk Bilprovning, og ikke av bilverkstedene.

Svensk Bilprovning har opplyst at de kun foretar kontroll av svenske kjøretøy. På denne bakgrunn vil en bilateral avtale om kjøretøykontroll trolig bli vanskelig å få til.

Jeg er generelt positiv til en harmonisering av kontrollordningen og synes sånn sett at dette er en

god idé, men mener at eventuelle endringer på dette området må sees i sammenheng det som skjer innen EU. Jeg ser en slik felles politikk som nødvendig for

å sikre at dagens strenge krav til kjøretøyenes sikkerhet og tekniske tilstand videreføres i den norske bilparken.

SPØRSMÅL NR. 302

Innlevert 10. februar 2003 av stortingsrepresentant Thore A. Nistad

Besvart 17. februar 2003 av samferdselsminister Torild Skogsholm

Spørsmål:

«Hvordan vil Regjeringen benytte Stortingets ekstrabevilgning på 10 mill. kr for å forsere arbeidet med E6 på strekningen Klemetsrud-Assurtjern?»

BEGRUNNELSE:

Under behandlingen av statsbudsjettet for 2003 foretok et flertall en påplussing på 10 mill. kr til strekningen Klemetsrud-Assurtjern. Utbyggingen kom i gang høsten 2002, og er en del av arbeidet med å utbedre E6 til motorvei med minst fire felter på hele strekningen fra Oslo til Svinesund.

Dagens situasjon er at E6 har minst fire felter på hele strekningen fra Jessheim/Oslo Lufthavn Gardermoen, gjennom Oslo og til Kambo ved fylkesgrensen mellom Akershus og Østfold, med unntak av ca. 16 km mellom Klemetsrud og Vinterbro.

Det haster med å få fire felter. Dette fordi ulyk-

kesfrekvensen er høy og fremkommeligheten svært dårlig store deler av døgnet på den eksisterende tofeltsstrekningen.

Svar:

Prosjektet Klemetsrud-Assurtjern har en styringsramme på 549 mill. kr og en kostnadsramme på 579 mill. kr. Ekstrabevilgningen på 10 mill. kr utgjør i så måte en relativt liten del av totalbeløpet, og det er vanskelig å si eksakt hva akkurat disse midlene vil bli brukt til. Anlegget har så langt gått uten spesielle problemer, noe som er mest avgjørende for god framdrift.

Ekstrabevilgningen vil, som en del av totalbevilgningen, bidra til å sikre god framdrift for prosjektet i 2003. Forutsatt tilstrekkelige bevilgninger i 2004 kan parsellen åpnes for trafikk høsten 2004, som forutsatt.

SPØRSMÅL NR. 303

Innlevert 11. februar 2003 av stortingsrepresentant Steinar Bastesen

Besvart 17. februar 2003 av nærings- og handelsminister Ansgar Gabrielsen

Spørsmål:

«Svenske krav om svenske lærlinger på innflaggende skip bekrefter hvor viktige sjøfolk er som nøkkelpersoner i moderne maritim næringsutvikling. Ved utflagging vil alle ringvirkningene av en offshorreflåte i verdenstoppen forsvinne til utlandet. Norge kontrollerer Europas største sokkelområde for olje- og gassvirksomhet til havs, og vi har Europas lengste og farligste kystlinje.

Hvorfor mener Regjeringen det er uvesentlig å opprettholde tilstrekkelig kompetanse til å ivareta de maritime tjenestene?»

BEGRUNNELSE:

Det er skip som opererer i våre nærområder som har gjennomgående norsk bemanning og som driver opplæring av nye norske sjøfolk ved å ta lærlinger ombord. Skip i fjerne farvann går i økende grad over

til gjennomgående utenlandsk bemanning, ikke bare fordi lønnskostnadene er lavere og arbeidsperiodene ombord er lengre, men også for å slippe dyre hjemreiser, og for å sikre seg den beste rekruttering ved at karrierestigen er åpen helt til topps. En innføring av nettolønn for norske sjøfolk på norske skip vil ikke påvirke denne utviklingen. Disse skipene kjøper gjerne finansielle tjenester i Norge, men alle andre varer og tjenester kjøpes i utlandet, og er viktige for verft og underleverandører der.

EU innførte særskatteordninger for nasjonale sjøfolk fordi Europa var i ferd med å miste ikke bare tilstrekkelig maritim kompetanse til å bemanne skip som seiler i europeisk farvann, men også fordi det ble synlig at landbaserte ringvirkninger i form av arbeidsplasser og kompetanse forsvant ut av EU-området. I Europa ble Polen og de baltiske stater de viktigste konkurrenter. Når våre naboland krever at innflaggende skip skal ta ombord flaggstatens lærlinger, er det et ledd i å styrke ikke bare skipsfarten, men det landbaserte utviklings- og verdiskapingsområde som henter nøkkelkompetanse fra erfarne sjøfolk.

Landets inntakskontor som håndterer utplassering av lærlinger, har nå fått klare meldinger om at de skip som er under rammestyrte utflagging ikke lenger kan ta ombord nye lærlinger, og man frykter totalt sammenbrudd av maritim opplæring i løpet av få år. På orienteringsmøter langs kysten er det blitt kjent at departementet erkjenner konsekvensen i forhold til maritim opplæring, men at man ikke anser det å være bekymringsfullt, da det er behov for flere hender i omsorgsyrkene, skip kan drives ved hjelp av utenlandske sjøfolk og maritime varer og tjenester kan kjøpes i utlandet. Vi har ingen frykt for at norsk omsorgskompetanse forvitrer, selv om det i de siste årene er tatt inn flere tusen utenlandske helsearbeidere, men vi har en begrunnet frykt for varig kompetansetap dersom vi ikke opprettholder en kjernebemannings av norske sjøfolk på norske skip. Vi forventer nå et klart svar fra statsråden.

Svar:

En maritim politikk for verdiskaping er et prioritert politikkområde for Regjeringen. Skipsfart og de

maritime næringer utgjør en viktig del av norsk næringsliv, og representerer en betydelig verdi i kraft av å være et miljøvennlig transportalternativ i verdenshandelen.

Regjeringen er bekymret for avtagende rekruttering, utdanning og sysselsetting av norske sjøfolk. På global basis er det en utfordring å sikre god kompetanse og sertifisering av mannskap til sjøs, og det er påpekt en underdekning av sjøoffiserer for å møte fremtidige behov. I forhold til norsk maritim kompetanse i årene fremover er det også grunnlag for å gjennomgå både maritim kompetanse og rekruttering. For norske sjøfolk gjelder, med noen unntak, i dag en egen refusjonsordning, i tillegg til en nettolønnsordning for fergereederiene i utenriksfart. For norske rederier gjelder en egen tonnasjeskatteordning. Refusjonsordningen har utdanningsprofil, slik at det gis høyere støtte til kadetter, junioroffiserer og lærlinger med satser lik henholdsvis 50 pst., 100 pst. og 150 pst. Dette tilsvarer henholdsvis 18 pst., 24 pst. og 30 pst. av bruttolønn ved refusjonssats lik 12 pst. Ved refusjonssats lik 9,3 pst. tilsvarer dette henholdsvis 14 pst., 19 pst. og 23 pst. av bruttolønn. Siden ordningens utdanningsprofil ble utvidet, har antall opplæringsstillinger som mottar refusjon økt fra 193 i 1997 til 655 i 2001. Den gruppen som har flest opplæringsstillinger er spesialskipene.

Et overordnet spørsmål innen skipsfart og relaterte næringer er hvordan verdiskaping i denne konkurranseutsatte næringen vil utvikle seg over tid. Gitt et høyt norsk kostnadsnivå for faglært arbeidskraft er det viktig at kunnskapsinnholdet i produkter og tjenester økes, for å kunne øke produktiviteten pr. timeverk. Høy forsknings- og utviklingsinnsats i samvirke med god markedskunnskap, er kritiske faktorer for å oppnå et slikt resultat. I et slikt perspektiv blir tilrettelegging av næringsutvikling og innovasjon viktig for å sikre skipsfartsnæringens konkurranseevne over tid.

Regjeringen arbeider for tiden med en bred gjennomgang av ovennevnte problemstillinger. Resultatet av arbeidet vil bli presentert i stortingsmeldingen om skipsfart som forelegges Stortinget våren 2004.

SPØRSMÅL NR. 304**Innlevert 11. februar 2003 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 18. februar 2003 av samferdselsminister Torild Skogsholm****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen ta et initiativ for å fremskynde samferdselsprosjekter for å oppnå full sysselsetting i anleggssektoren?»

BEGRUNNELSE:

Fra bransjehold opplyses det at situasjonen innen anleggssektoren igjen er blitt svært vanskelig. Antallet ledige anleggsarbeidere øker, og det er lite som tyder på noe oppsving før i 2004. Store arbeider på Oslo havn og utbyggingen av Bjørvika vil etter all sannsynligvis ta til om ca. ett år, men i mellomtiden er det lite å gjøre i anleggsbransjen.

Dette har flere uheldige konsekvenser. For det første er dette svært uheldig for de menneskene dette gjelder. Selv en relativt kort periode med lediggang oppleves som vanskelig for dem det gjelder. For det annet er det ugunstig med perioder med lav aktivitet fordi dette hindrer god lønnsomhet i de bedriftene som hovedsakelig deriver med anlegg. Videre er det grunn til å frykte tap av viktig kompetanse innen fagene bygg og anlegg fordi arbeidskraften søker utenlands. Sist, men ikke minst, er det lite heldig at staten

betaler anleggsarbeidere for å sitte uvirksomme i stedet for at de kan være i arbeid med nyttige prosjekter som er viktige for å utvikle god infrastruktur i Norge.

Staten er en stor kunde på anleggsmarkedet. Staten har god økonomi, og har store uløste oppgaver, spesielt på veisiden. Å tilleggsbevilge for innværende år vil gi stabilitet på arbeidsmarkedet og i bransjen for øvrig, og det vil sikre sysselsetting og utvikling av viktig kompetanse blant de ansatte.

Svar:

Regjeringen har som overordnet mål å føre en økonomisk politikk som bidrar til stabil høy sysselsetting. Et stramt statsbudsjett som kan bidra til å senke det særnorske høye rentenivået, er ett viktig virkemiddel i denne sammenheng. I så måte er det også viktig å holde fast ved hovedtrekkene i det statsbudsjett som er vedtatt for 2003. Regjeringen følger sysselsettingsutviklingen løpende, og vil vurdere nye tiltak i samband med Revidert nasjonalbudsjett 2003. Økt statlig aktivitet i anleggssektoren er blant de virkemidler som da vil bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 305**Innlevert 12. februar 2003 av stortingsrepresentant Gunn Olsen****Besvart 20. februar 2003 av sosialminister Ingjerd Schou****Spørsmål:**

«Det virker som kriteriene for trygdebil og ekstraplating er endret radikalt de siste årene ved at bl.a. familiens totale inntekt nå legges til grunn når søknaden om ny bil skal vurderes av trygdekontoret. Ved bytte av bil får man ikke noe igjen i innbytte for den gamle bilen, som man har betalt egenandel for.

Tror sosialministeren at regelverket for tildeling av trygdebil blir praktisert slik hensikten er, eller blir regelverket tolket på en firkantet måte?»

VEDLEGG TIL SPØRSMÅL:

E-post fra Janivar Heinrich Johannessen
(janivar@online.no)

"Hva nå, skal vi gjøres til spekulative kjeltringer?"

Svar:

Folketrygden kan gi stønad til bil, til spesialutstyr og til ombygging av bil til funksjonshemmede.

GJELDENDE BILSTØNADSORDNING.

Det gis stønad til rimeligste hensiktsmessige bil, se Forskrift om stønad til motorkjøretøy eller annet transportmiddel, av 25. mars 1997 med hjemmel i folketrygdloven § 10-7 første ledd bokstav h og sjette ledd.

Det gis et rente- og avdragsfritt lån til kjøp av bil til funksjonshemmede som har en alminnelig inntekt før særfradrag som ikke overstiger 6 ganger folketrygdens grunnbeløp (kr 325 020). Det er riktig at det tas hensyn til ektefellens/samboers inntekt. Samlet

alminnelig inntekt som er større enn 6 ganger folketrygdens grunnbeløp, innebærer at man ikke er berettiget til stønad. Stønad reduseres videre med verdien av tidligere trygdefinansiert bil eller tidligere egenfinansiert bil, ev. forsikringssum etter kollisjonsskade.

Dersom inntekten er mellom 3 og 6 ganger grunnbeløpet, graderes stønaden fra 100 pst. til 20 pst. av kapitalbehovet. Stønad til spesialutstyr og ombygging gis imidlertid som tilskudd til full dekning av nødvendige utgifter uten økonomisk behovsprøving.

Regelverket for stønad til bil fra folketrygden ble etablert i 1983 og har ikke blitt endret vesentlig siden den gang. Det at ektefellenes samlede inntekt legges til grunn har vært gjeldende siden 1983, bortsett fra en kort periode rundt 1990.

NY FORENKLET BILSTØNADSORDNING

I statsbudsjettet for 2003 har Sosialdepartementet foreslått en forenkling av folketrygdens bilstønadsordning med virkning fra 1. april 2003.

Det foreslås innført en differensiert stønadsordning i form av et 2-sporet system, hvor en skiller mellom:

- ordinær personbil (gruppe 1)
- tilpasset kassebil (gruppe 2)

Stønad til gruppe 1-bil tilstår som en ren kontantytelse i form av et tilskudd som fastsettes av Sosialdepartementet, og som vil være lavere enn dagens prisgrense (kr 128 400), og som ikke er knyttet opp mot en bestemt bil. Tilskuddet avskrives årlig, slik at det er helt avskrevet ved utløpet av stønadsperioden. Tilskuddet behøvsprøves mot mottakerens (og even-

tuell ektefelles) inntekt. Bilen blir brukerens eiendom og trygdeetaten stiller ikke krav til vedlikehold, forsikring mv. Brukeren kan fritt velge om han/hun vil kjøpe en ny eller brukt bil, og fritt bytte bil for egen regning i stønadsperioden.

Gruppe 1 forslaget representerer en vesentlig administrativ forenkling.

For gruppe 2-biler foreslås at eksisterende stønadsordning i det vesentlige videreføres. Det ytes et vanlig rente- og avdragsfritt lån som er knyttet opp mot en bestemt bil. Behøvsprøvd lån ytes opptil en grense som fastsettes av Sosialdepartementet (forslag kr 150 000). Resten av kapitalbehovet, behøvsprøves ikke, men dekkes i sin helhet ved rente- og avdragsfritt lån.

Gjeldende inntektsgrenser og prosentsatser for behovsprøving og utmåling av stønad til anskaffelse av trygdebil videreføres, men stønadsmottakerens (familiens) privatfinansierte bil vil ikke bli trukket inn til finansieringen av trygdebilen. Sett under ett representerer forslaget en overføring av ressurser fra gruppe 1-biler til gruppe 2-biler, og gir en stønadsordning som er mer målrettet mot de mest funksjonshemmede, som i dag kommer dårligst ut fordi de trenger dyre biler.

Gjeldende regler om stønad til spesialutstyr mv. og kjøreopplæring videreføres.

Ved utløpet av brukstiden får bruker av gruppe 1-bil nytt tilskudd til gjenanskaffelse av bil. Brukeren eier den gamle bilen og kan selge den og benytte pengene slik han/hun selv ønsker.

Stortinget har under budsjettforhandlingene sluttet seg til forslaget om forenkling av folketrygdens bilstønadsordning som nevnt. Forslaget vil innebære en betydelig forenkling for både brukere og trygdeetaten, herunder friere valg av bil, eierskap mv.

SPØRSMÅL NR. 306

Innlevert 12. februar 2003 av stortingsrepresentant Åslaug Haga

Besvart 20. februar 2003 av utviklingsminister Hilde Frafjord Johnson

Spørsmål:

«Mustad fabrikker flagger ut til Kina med bistandsmidler i ryggen (5,6 mill. kr). Det blir svært galt når bistandsmidler brukes til det som i praksis innebærer utflagging av norsk eksportindustri. Senterpartiet mener bedrifter som mottar midler til næringslivstiltak over bistandsbudsjettet, må forplikte seg til at støtten ikke brukes til utflagging. Slik klausul fantes tidligere.

Vil utviklingsministeren gjeninnføre en slik klausul?»

Svar:

Næringslivet, både i utviklingsland og i rike land, er viktige aktører i arbeidet for å bekjempe fattigdom. Norsk næringsliv har fortrinn og kompetanse på områder det er behov for i våre samarbeidsland. Dette er noe av bakgrunnen for at jeg ønsker å engasjere næ-

ringslivet i utviklingssamarbeidet. Dette er forankret i strategien om næringsutvikling i sør som også Stortinget har uttrykt sin klare støtte til.

De opprinnelige retningslinjene av 1979 for den nedlagte låneordningen for utvikling av næringslivet i utviklingsland, inneholdt en klausul om at lån og garantier bl.a. bare kunne gis dersom avgjørende norske distrikts-, næringslivs- eller sysselsettingshensyn ikke talte mot etableringen. Denne låneordningen ble nedlagt fra 1. januar 2001. Spørsmålet om gjeninnføring av klausulen knyttet til denne låneordningen er derfor ikke aktuelt.

I tråd med opplegget i strategiene for næringsutvikling i sør, er virkemiddelapparatet i tilknytning til å støtte næringsutvikling i sør lagt om. Næringslivsordningene er fra 1. januar 2002 ikke lenger forbeholdt norske virksomheter eller institusjoner. De ordningene som NORAD forvalter i dag er av mer begrenset omfang og gis i hovedsak til opplæring og forundersøkelser. Begge ordningene forutsetter at søkerne vanligvis dekker minimum 50 pst. av kostnadene.

Støtte til forundersøkelse kan gis ved planlegging av langsiktig økonomisk samarbeid med bedrifter i utviklingsland. Støtte til opplæring av lokalt ansatte gis i forbindelse med etableringer og/eller investe-

ringer i utviklingsland. Opplæringstiltak med sikte på å bygge kompetanse lokalt er god bistandspolitikk.

For Mustad fabrikkers vedkommende dreide støtten seg om et tilskudd på 5,6 mill. kr over 5 år til opplæring av lokalt ansatte.

Når det gjelder Norfund, medvirker selskapet til investeringer i lønnsom virksomhet i utviklingsland. I tilfeller hvor norske eller andre bedrifter ønsker å investere i et utviklingsland, kan Norfund bidra med risikoavlastning som medeiere med inntil 49 pst. av kapitalen. Norfund skal drive kommersielt.

Norske bedrifter som orienterer seg utenlands, gjør det først og fremst for å styrke sin internasjonale konkurranseevne. For utviklingslandene er hovedutfordringen på investeringssiden at bedrifter, norske og andre, velger å investere i andre industriland fremfor i utviklingsland. Næringslivsordningene på bistandsbudsjettet kan gjøre det mer interessant for en bedrift, norsk eller utenlandsk, å etablere seg i et utviklingsland enn i et annet industriland. Tilskudd til opplæring og forundersøkelse i utviklingsland, der utdanningsnivået jevnt over er lavere og forholdene mer uoversiktlig, er såpass begrenset at det etter vår vurdering ikke bidrar til utflagging av norsk industri, men kan bidra til å gjøre det like attraktivt å investere i et utviklingsland som i et annet industriland.

SPØRSMÅL NR. 307

Innlevert 12. februar 2003 av stortingsrepresentant Øystein Djupedal

Besvart 24. februar 2003 av finansminister Per-Kristian Foss

Spørsmål:

«Hva vil Regjeringen gjøre for å bidra til at aksjemeglere i større grad bidrar i kampen mot økonomisk kriminalitet?»

BEGRUNNELSE:

Lov om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner pålegger alle finansinstitusjoner å bidra til å bekjempe økonomisk kriminalitet. Ett av påleggene dreier seg om å rapportere mistenkelige transaksjoner til Økokrim. Av Aftenpostens oppslag 9. februar framgår det at meglerforetakene har meldt fra om til sammen fire mistenkelige transaksjoner siden 1994. Til sammenligning har bankene sendt 1 291 meldinger bare i 2002. Alle finansieringsinstitusjoner har et sjølstendig ansvar for å rapportere slike hendelser. Banker og forsikringsselskaper tar i økende grad denne oppgaven alvorlig, men fra meglerforetakene forekommer slike meldinger praktisk talt aldri. En

viktig del av forklaringen på dette er sannsynligvis at aksjemeglerne i større grad enn ansatte i banker og forsikringsselskaper, har direkte økonomiske interesser i at handelen blir gjennomført. De er også i større grad i et avhengighetsforhold til kunden.

Kredittilsynet er kontrollinstans for finansieringsinstitusjonene også i forhold til dette problemet, men inntrykket er at det ikke blir gitt høy prioritet i kontrollvirksomheten.

Verdipapirmarkedet er velegnet for hvitvasking av penger. For å sikre en effektiv kamp mot økonomisk kriminalitet, er det viktig at ingen markeder unngår rapporteringsplikten.

Svar:

Regler om tiltak mot hvitvasking av penger fremgår av lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner (finansieringsvirksomhetsloven) § 2-17 og § 2-17 a. Det er gitt utfyllende

regler i forskrift 7. februar 1994 nr. 118 om legitimasjonskontroll og tiltak mot hvitvasking av penger (hvitvaskingsforskriften). Hvitvaskingsreglene gjelder for finansinstitusjoner og enkelte andre institusjoner, herunder bl.a. verdipapirforetak, jf. finansieringsvirksomhetsloven § 2-1 annet ledd nr. 4 bokstav a. Verdipapirforetakene har således samme plikt og ansvar for å etterkomme kravene om tiltak mot hvitvasking. De sentrale pliktene er å foreta en legitimasjonskontroll ved etablering av nye forretningsforhold (f.eks. ved åpning av en bankkonto) og undersøke og eventuelt rapportere mistenkelige transaksjoner som gjelder straffbare handlinger som kan medføre høyere straff enn fengsel i 6 måneder. Slike rapporter oversendes Økokrim.

Kredittilsynet fører tilsyn med verdipapirforetakene, herunder etterlevelsen av hvitvaskingsreglene. Finansdepartementet har innhentet Kredittilsynets synspunkter om sin tilsyns- og kontrollvirksomhet mht. verdipapirforetaks overholdelse av hvitvaskingsforpliktelsene. Kredittilsynet uttaler følgende i brev 19. februar 2003:

"Kredittilsynet baserer sitt arbeid på flere virkemidler, herunder stedlig tilsyn (inspeksjon). Kredittilsynet gjennomfører mellom 20-25 stedlige tilsyn i verdipapirforetak hvert år. I forkant av inspeksjonen bes rutinemessig foretaket fremlegge diverse informasjon og dokumentasjon om ulike forhold, herunder redegjørelse for tiltak mot hvitvasking av penger og hvordan foretaket etterlever forskriften. Hvitvaskingsreglene er tema under Kredittilsynets besøk i foretaket. Blant annet ber Kredittilsynet regelmessig foretaket om å opplyse hvorvidt mistenkelige transaksjoner er avdekket. Videre kontrolleres at en ledende ansatt i foretaket er utnevnt som hvitvaskingsansvarlig, samt at ansvaret er inntatt i vedkommendes stillingsinstruks. Kredittilsynet foretar normalt ikke stikkprøvekontroll av enkelttransaksjoner med tanke på hvitvaskingsreglene. Samtlige foretak bes imidlertid i forkant av inspeksjonen om å fremlegge omsetningsjournal for et bestemt tidsrom. Selv om hovedformålet med å gjennomgå denne informasjonen er å avdekke eventuelle brudd på kravene til god forretningsskikk, vil gjennomgangen også gi indikasjoner på mistenkelige transaksjoner i forhold til hvitvaskingsregelverket.

Videre vil Kredittilsynet vise til at selv om verdipapirforetakene etter hvitvaskingsforskriften har et selvstendig ansvar for å kontrollere kundens identitet ved etablering av kundeforhold, samt undersøke mistenkelige transaksjoner mv., vil det forhold at kundene for å kunne handle gjennom et verdipapirforetak normalt vil ha en bankkonto hvorfra penger fra kjøp og salg kan henholdsvis hentes fra/overføres til, bidra til at mistenkelige transaksjoner lukes ut av finansinstitusjonene. Kredittilsynet er imidlertid opptatt av at verdipapirforetakene skal være seg bevisst ansvaret etter hvitvaskingsregelverket, og temaet inngår derfor som en del av det stedlige tilsynet, jf. beskrivelsen ovenfor."

Når det gjelder det lave antallet meldinger om mistenkelige transaksjoner fra verdipapirforetak, kan dette skyldes flere forhold. Jeg viser til Kredittilsynets uttalelse om at oppgjør etter handel i verdipapirforetak normalt skjer ved overføring av penger fra bankkonto i en finansinstitusjon som er underlagt hvitvaskingsreglene, vil kunne luke ut enkelte mistenkelige transaksjoner. Videre vil jeg vise til at ca. en tredjedel av meldingene til Økokrim stammer fra transaksjoner med kontanter. Oppgjøret etter handel gjennom verdipapirforetak skjer som nevnt sjelden ved kontante overføringer. Jeg vil imidlertid understreke betydningen av at verdipapirforetak har et selvstendig ansvar for å innrapportere mistenkelige transaksjoner.

I tillegg til oppfølging gjennom tilsyn som nevnt ovenfor er det etter min vurdering av stor betydning for verdipapirforetaks hvitvaskingsarbeid at det gis tilstrekkelig informasjon om metoder og teknikker som benyttes ved hvitvasking mv. Jeg vil i den forbindelse særlig trekke frem det informasjonsarbeidet Økokrim utfører. Blant annet kan jeg nevne at Økokrims Hvitvaskingsenhet årlig arrangerer en hvitvaskingskonferanse for alle institusjoner som er underlagt hvitvaskingsreglene. Videre er det opprettet et Kontaktforum for tiltak mot hvitvasking av penger, hvor deltakere foruten Økokrim er representanter for institusjoner som er omfattet av hvitvaskingsreglene. Kontaktforum avholder normalt to årlige møter. Formålet med forumet er bl.a. at Økokrim kan gi tilbakemelding til institusjonene, samt å drøfte spørsmål i tilknytning til rapporteringssystemet.

Jeg vil videre vise til at Finansdepartementet 12. juni 2002 oppnevnte en arbeidsgruppe som fikk i mandat å foreslå lovendringer for å gjennomføre EUs "annet hvitvaskingsdirektiv" og enkelte andre internasjonale anbefalinger i norsk rett. Arbeidsgruppen besto av representanter fra Kredittilsynet, Justisdepartementet, Økokrim og Finansdepartementet. Arbeidsgruppen ferdigstilte sin rapport 8. oktober 2002 og la i rapporten frem et forslag til ny lov om forebyggende tiltak mot hvitvasking av utbytte og finansiering av terrorisme. Som oppfølging av det nevnte direktivet, foreslås bl.a. at en rekke nye institusjoner skal omfattes av hvitvaskingsreglenes anvendelsesområde. Dette gjelder bl.a. advokater, revisorer, regnskapsførere, eiendomsめglere og forhandlere av verdifulle gjenstander når det betales kontant med et beløp på 100 000 kr eller mer.

Finansdepartementet sendte rapporten på høring 9. oktober 2002 med frist 9. desember 2002. Det arbeides nå med en lovproposisjon. Regjeringen legger opp til å fremme en proposisjon til Stortinget i løpet av våren.

SPØRSMÅL NR. 308**Innlevert 12. februar 2003 av stortingsrepresentant Kjetil Bjørklund****Besvart 20. februar 2003 av forsvarsminister Kristin Krohn Devold****Spørsmål:**

«Norske F-16 fly har nå ved flere anledninger vært involvert i bombing av mål i Afghanistan. Informasjon om skadeomfanget og grad av militær suksess har i liten grad fremkommet etter disse aksjonene. Det er også uklart hvilke grupperinger som er blitt truffet.

Hvordan vil den norske offentligheten bli informert om resultatene av de skarpe operasjonene Norge er med i, og hvordan kan forsvarsministeren med sikkerhet fastslå at de trufne er al-Qaida/talibangrupperinger?»

BEGRUNNELSE:

Den 27. januar deltok norske F-16 i et angrep hvor anslagsvis 18 opprørssoldater ble drept i Adi Ghar-fjellene. I en rekke medieoppslag er det opplyst at det var Gulbuddin Hekmatyars Hezb-i-Islami-parti som ble angrepet i denne operasjonen. Forsvarsministeren opplyser imidlertid i brev til SV 6. februar at det var al-Qaida/talibangrupperinger som var mål for aksjonen.

I brevet av 6. februar får SV også opplyst at det vil ta noe tid å utarbeide oversikt over skadeomfanget og konsekvensene for sivilbefolkningene av angrepet 27. januar.

10. februar var norske fly igjen involvert i kamphandlinger. Ifølge NTB 11. februar opplyser den amerikanske militærtalsmannen Roger King at det trolig ikke er noen direkte forbindelse mellom de 18 geriljasoldatene som ble drept i angrepet for to uker siden og det siste. Det antas å være av vesentlig betydning å få informasjon om hvorvidt Norge deltar i aksjoner som er direkte knyttet til kampen mot terror/mot al-Qaida-nettverket eller om de konkrete operasjonene mer er å regne som ledd i en intern konflikt om makt i Afghanistan. VG Nett opplyser 12. februar at mange sivile er drept i de kamphandlingene som har pågått denne uken, men at det ifølge Forsvarets overkommando er liten grunn til å tro at bomber fra norske F-16 har truffet sivile.

For at Stortinget og offentligheten i Norge skal kunne vurdere riktigheten av den norske deltakelsen i Enduring Freedom, vil det være avgjørende at man får konkret informasjon, slik at eventuelle positive resultater kan veies opp mot de skader som påføres i befolkning Afghanistan, og slik at man kan bedømme om det ved fortsettelsen av Enduring Freedom gjøres framskritt i kampen mot internasjonal terrorisme.

Svar:

Regjeringen tilstreber så stor åpenhet som mulig omkring vårt jagerflybidrag til operasjon Enduring Freedom (OEF). Ønsket om åpenhet må imidlertid veies opp mot hensynet til det norske personellets sikkerhet, operasjonssikkerhet og hensynet til andre deltakende nasjoner i koalisjonen.

Offentligheten er hittil blitt informert i de tilfeller norske fly har benyttet våpen i Afghanistan. Forsvarets overkommando har sendt ut pressemeldinger påfølgende dag som i korte trekk redegjør for den norske innsatsen. Både forsvarssjefen og undertegnede har stilt oss til rådighet for pressen. For øvrig legges det mandag til fredag ut informasjon om siste døgn operasjoner for de norske F-16 flyene på Forsvarets nettsider.

Som kjent er OEF en koalisjonsoperasjon som gjennomføres med styrker fra en rekke deltakende nasjoner. Dette innebærer at informasjon om pågående operasjoner må koordineres mellom nasjonene før den frigis. Dette skjer ved fellesthovedkvarterene for OEF i Bagram i Afghanistan og ved USCENTCOM i Tampa. Det er derfor naturlig at koalisjonen gjennom disse hovedkvarterene frigir informasjon som omhandler det totale hendelsesforløpet rundt en operasjon.

I etterkant av en operasjon gjennomføres det en vurdering av det totale skadeomfanget forbundet med en operasjon der flere nasjoners styrker kan ha deltatt, en såkalt Battle Damage Assessment. Denne totale vurderingen blir rapportert til den enkelte deltakernasjon i operasjonen. Det vil ikke i hvert tilfelle la seg gjøre å identifisere hvilken enhet som har forårsaket den enkelte skade. Innholdet i rapporten er gradert og vil ikke automatisk kunne offentliggjøres av det enkelte land. Forsvarsdepartementet og Forsvaret vil kunne støtte seg på rapporten i de tilfeller denne særlig omhandler norsk innsats og det er behov for å klargjøre hendelsesforløpet.

Foreløpig har vi ingen indikasjoner på tap av menneskeliv i forbindelse med bombene som har blitt sluppet fra norske fly. En vurdering av konsekvenser av de norske flyenes deltagelse i operasjonene den 10. februar vil imidlertid ta noe tid å utarbeide, og det er derfor foreløpig ikke mulig å si noe eksakt om skadeomfanget.

Målet for koalisjonens operasjoner i Afghanistan er å bekjempe al-Qaida og Taliban. I forbindelse med de siste ukers intensivering av kampene mellom koalisjonsstyrker og fiendtlige grupperinger har det vært

vanskelig å fastslå med sikkerhet hvorvidt disse tilhører al-Qaida og Taliban, eventuelt samarbeider med disse. I denne sammenheng er det imidlertid viktig å fokusere på hvilken rolle de norske F-16 flyene har i operasjonene. Norge deltar sammen med Danmark og Nederland i European Participating Forces (EPAF) som har til oppgave å yte nærstøtte til bakkestyrker i OEF. I begge tilfellene der norske jagerfly har sluppet bomber har dette vært som følge av at bakkestyrker fra koalisjonen har kommet under angrep fra fiendtlige styrker. I slike situasjoner har norske fly og koalisjonen en klar rett til å angripe i selvforsvar, uavhengig av de fiendtlige styrkenes tilhørighet. Dette er i tråd med de retningslinjer norske myndigheter har fastsatt for bruk av egne styrker i

OEF, såkalte engasjementsregler (Rules of Engagement, ROE).

Godkjente målkategorier, innholdet i engasjementsreglene og detaljerte prosedyre- og beslutningsbeskrivelser vil måtte holdes hemmelig gjennom hele operasjonen. Dette skyldes at offentliggjøring vil kunne skade operasjonen som sådan og sikkerheten til våre egne og koalisjonspartneres styrker om de blir kjent for motparten. Jeg ber derfor om forståelse for at jeg ikke kan gå inn på dette.

I begge tilfeller der norske fly var involvert i bombing skjedde dette i samsvar med norske engasjementsregler og instruksjoner. Alle prosedyrer og retningslinjer ble fulgt i forbindelse med oppdraget og frem til avgjørelsen om å bruke våpen ble tatt.

SPØRSMÅL NR. 309

Innlevert 13. februar 2003 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 20. februar 2003 av justisminister Odd Einar Dørum

Spørsmål:

«Fra sin 16 års dag 3. november 2001 har en skoleelev vært utsatt for trusler, grov vold og voldtektsforsøk fra en ungdomsgjeng. Saken har hatt bred oppmerksomhet i mediene. Status i dag er at politiet har henlagt saken pga. manglende bevis. Skoleeleven har nå sluttet ved Manglerud videregående skole, og hun har fått avslag på fortsatt bruk av voldsalarm.

Er statsråden fornøyd med politiets håndtering av saken, og mener han at jenta har fått hjelp slik folk flest forventer av politiet?»

BEGRUNNELSE:

Saken har som nevnt fått bred oppmerksomhet i mediene. På et tidspunkt har familien engasjert privat vaktjeneste for å beskytte jenta. Et angivelig stort engasjement fra Manglerud politistasjon ut fra et oppgitt ønske om å hjelpe, har ikke frambrakt tiltak som jenta og hennes familie har funnet betryggende. Jeg oppfatter det slik at gjennom nærmere ett år, med flere tilfeller av grov vold mot eleven, endrer politiet holdning til henne og til saken. Denne endringen kulminerer med at politiet henlegger saken.

Jenta har vært elev ved Manglerud videregående skole inntil hun nylig valgte å slutte pga. sin utrygge situasjon. Lærere, elever og elevorganisasjon har etter det jeg har forstått engasjert seg sterkt og tydelig for sin elev/medelev. Senest kom dette til uttrykk

gjennom arrangementet "Voldsforebyggende dag" på skolen den 4. februar 2003, der elevene selv sto for arrangementet og der hensikten var å mobilisere ungdom til kamp mot vold. Elevrådet har i brev av 2. oktober 2002 til justisministeren tatt opp saken. Av hensyn til arbeidet med voldsforebygging blant ungdom, er det derfor viktig at signalene og konklusjonene som ungdom kan lese ut av denne saken, blir positive.

Jentas foreldre har kjempet en aktiv og dramatisk kamp for noe av det vi foreldre regner som mest selvfølgelig i det norske samfunn; at våre barn skal kunne ferdes trygt i sitt nærmiljø. Signaleffekten fra denne saken til oss foreldre er uhyre viktig.

Og endelig, jenta selv har kjempet en aktiv og dramatisk kamp, faktisk for sitt liv og sin eksistens. Resultatet for hennes del er at hun ikke blir trodd av den etaten som hun oppfatter skal gi henne både beskyttelse og sikkerhet - ja, faktisk også rettferdighet i forhold til det hun blir utsatt for fra overgripere og voldsutøvere. Signalet til henne er nedslående. Signalet til andre som enten er eller kommer i en slik situasjon, er like nedslående. Etter mitt syn har justisministeren et ansvar for å vise konkret handling langs to linjer.

Den ene linjen gjelder å gi jenta beskyttelse og sikkerhet. Den andre linjen er å trekke konkrete erfaringer fra denne saken. Det er da viktig at erfaringer omsettes i konkrete tiltak og derved blir et tydelig

signal til alle parter/grupper som har felles ønske om at hendelser som dette ikke skal forekomme og at alle midler skal brukes for at overgripere og voldsutøvere gripes raskt og straffes hardt.

Svar:

I likhet med representanten Arne Sortevik har jeg vært opptatt av situasjonen til denne skoleeleven og fulgt saken meget nøye. Som jeg sa i mitt svar i Stortingets spørretime 20. mars 2002 har samfunnet et særlig vidtrekkende ansvar for å beskytte mindreårige mot alle typer overgrep. Dette har vært utgangspunktet for politiets håndtering av denne saken. Manglerud politistasjon etablerte et kontakt- og oppfølgingsnett rundt familien. Jenta fikk også en egen kontaktperson, som også kunne ringes privat.

Alle de anmeldte forhold har blitt grundig etterforsket. Det er, etter mitt kjennskap til saken, ikke grunnlag for påstanden om at det er endringer i holdninger til jenta som ligger til grunn for henleggelsene, men de konkrete resultatene av etterforskningen. Foreldrene har hatt en lang samtale med etterforsk-

ningsleder, der de er blitt kjent med politiets vurderinger i de ulike sakene.

Det er imidlertid et faktum at Manglerud politistasjons tilbud om bistand har blitt oppfattet forskjellig av politiet, familien og andre som har involvert seg i jentas situasjon siden høsten 2001.

Jeg kan for øvrig opplyse at av avslaget fra Oslo politidistrikt om fortsatt bruk av voldsalarm ble behandlet av Politidirektoratet som rett ankeinstans. Beslutningen ble omgjort og klager fikk medhold med følgende begrunnelse: "Kriteriet for å få tildelt voldsalarm er at personen skal være volds- eller trusselutsatt. Det er vanskelig for oss å vurdere om det objektivt sett foreligger en reell trussel i denne saken, men tror at familien opplever trusselen som reell nok. Vi tror at en voldsalarm kan øke trygghetsfølelsen hos familien, og mener av den grunn at voldsalarm skal tildeles."

Ut fra ovenstående er det etter min oppfatning ikke grunnlag for å anta at jenta ikke har fått den hjelp fra politiet som kan forventes.

SPØRSMÅL NR. 310

Innlevert 13. februar 2003 av stortingsrepresentant Hill-Marta Solberg

Besvart 21. februar 2003 av barne- og familieminister Laila Dævøy

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for 2003 ble det bevilget om lag 2 mrd. kr mer til barnehagesektoren. I tillegg vedtok Stortinget i desember at Regjeringen i 2002 skulle utbetale 135 mill. kr i et ekstraordinært driftstilskudd til barnehagene. Gjennom mediene og brev er vi blitt orientert om at mange småbarnsforeldre, på tross av økte statlige tilskudd, opplever økt foreldrebetaling.

Hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å sikre at kommunene ikke reduserer sine tilskudd til barnehagene når staten øker sine?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til følgende flertallsmerknad i Budsjettinnst. S. I (2002-2003) side 64-65:

"Flertallet har merket seg brev fra Kommunenes Sentralforbund, datert 12. november 2002, der en omtaler den kommunale bufferen. Flertallet mener den nye finansieringsmodellen må innebære et fortsatt kommunalt finansieringsansvar gjennom den kommunale bufferen, uten at dette innebærer uttrekk fra ram-

metilskuddet av de om lag 3 mrd. kronene som kommunene bruker på barnehager i dag. Flertallet er av den oppfatning at de økte statlige midlene til barnehagene gis til kommunene under forutsetning av at midlene nyttes til finansiering av flere plasser (inkludert likebehandling av private barnehager) og redusert foreldrebetaling. Den økte statlige finansieringen innebærer at kommunenes nettobidrag til barnehagefinansieringen ikke reduseres. Flertallet mener slike forutsetninger må inngå i en ny finansieringsmodell for barnehagesektoren."

Svar:

Jeg deler den bekymring som kommer til uttrykk i spørsmålet, og har selv fått flere henvendelser om kommuner og private barnehager som har satt opp foreldrebetalingen til tross for at statstilskuddet har økt vesentlig.

Barne- og familiedepartementet følger nøye med på utviklingen i nivået på foreldrebetalingen. Statistisk sentralbyrås foreldrebetalingsundersøkelse gjennomføres to ganger årlig og gir nøkkeltall om nivået på betalingen for kommunale og private heldagsplas-

ser på gitte inntektsnivåer. Vi har sett at de siste års store økninger i statstilskuddet til barnehager har gitt resultater i form av lavere foreldrebetaling. Betalingen ble redusert med 4,6 pst. i kommunale barnehager fra august 2001 til august 2002. Nivået i private barnehager har imidlertid ikke gått ned tilsvarende, men er forblitt uendret i denne perioden, noe som gir grunn til bekymring.

Det er for tidlig å ha noen formening om hvordan nivået på foreldrebetalingen har utviklet seg etter august 2002. SSB siste foreldrebetalingsundersøkelse ble gjennomført i januar i år og resultatene foreligger ikke ennå. Det er mitt håp at vi vil se at nedgangen fortsetter for kommunale barnehager, men ikke minst at også private barnehager har fått økonomisk rom til å redusere betalingen.

Vi ser at det er betydelig utfordringer med dagens delte offentlige finansiering av barnehagene. Både stat og kommuner forventes i dag å bidra i finansieringen. Statens tilskudd gis på like vilkår til alle barnehager, mens kommunene står fritt til utforme og tildele sin andel. Den kommunale finansieringen er skjevfordelt og hovedtyngden av de kommunale midlene går til kommunens egne barnehager. For private barnehager fører dette til at de må kunne drive på et lavere kostnadsnivå. Kostnadsundersøkelsen som konsulentfirmaet Først og Høverstad har utført på vegne av departementet viser tydelig at private barnehager har lavere bemanning og lavere kostnader til lønn og sosiale utgifter enn kommunale barnehager. Bare en tredel av privat eide barnehager har f.eks. pensjonsavtaler for sine ansatte. I tillegg vet vi at nivået på foreldrebetalingen er betydelig høyere i private barnehager, og til tross for økt statstilskudd har ikke nivået gått ned det siste året.

Det er vårt håp og intensjon at det kan bli et bredt samarbeid om tiltak som både kan bidra til full behovsdekning og lavere priser raskest mulig. I stortingsmeldingen om barnehagepolitikken som skal legges frem for Stortinget i april i år, vil disse forholdene bli grundig belyst og drøftet. Virkemidler for å oppnå økonomisk likebehandling av private og kommunale barnehager vil være helt sentralt.

Det er viktig at vi holder fokus på hvordan nivået

på foreldrebetalingen utvikler seg også i tiden frem til Stortinget har ferdigbehandlet stortingsmeldingen og det er endelig avklart hvordan den framtidige finansieringen av barnehagesektoren vil bli. Kommunenes Sentralforbund har bidratt positivt til dette. Den 7. februar i år sendte de brev til landets kommuner der de gjorde rede for intensjonen med det ekstraordinære statstilskuddet til barnehager. De er både opptatt av at det ekstraordinære tilskuddet skal utbetales til barnehagene uten ugrunnet opphold, samtidig som de tydelig oppfordrer kommunene til å følge intensjonene for tilskuddet. I brevet heter det:

"Fra Stortingets side er det gitt klart uttrykk for at hensikten med det ekstraordinære tilskuddet først og fremst er å hindre at foreldrebetalingen øker. Dette gjelder både kommunale og private barnehager. Vi ber kommunene om å legge stor vekt på denne intensjonen og unngå å sette opp foreldrebetalingen. I motsatt tilfelle er vi bekymret over den signaleffekten dette vil gi og at dette vil kunne påvirke utformingen av den nye finansieringsordningen for barnehagesektoren i negativ retning for kommunene."

Fra Barne- og familiedepartementets side har vi i vårt årlige brev med tilsagn om midler til informasjons- og utviklingsarbeid innenfor barnehageområdet, bedt fylkesmennene om bistand. Fylkesmennene skal bidra til at den nasjonale barnehagepolitikken følges opp i kommunene, og i brevet heter det:

"Fylkesmennene skal bidra aktivt til at de nasjonale mål for finansiering blir fulgt opp på lokalt nivå. Hovedmålene med det økte statstilskuddet fra 1. august er å bidra til vesentlig reduksjon i foreldrebetalingen i alle barnehager og større økonomisk likebehandling mellom kommunale og private barnehager. I tillegg forutsetter staten at kommunene ikke reduserer sin egen ressursinnsats i sektoren som følge av det økte statstilskuddet. Departementet vil i løpet av høsten kartlegge hvordan kommunene har fulgt opp dette tiltaket."

Til slutt vil jeg understreke at jet vil følge utviklingen nøye når det gjelder foreldrebetalingen og kommunenes tilskudd til barnehagene, i nært samarbeid med KS og private barnehageeiere.

SPØRSMÅL NR. 311**Innlevert 13. februar 2003 av stortingsrepresentant Øystein Hedstrøm****Besvart 20. februar 2003 av nærings- og handelsminister Ansgar Gabrielsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til at Stortinget i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2003 fattet noen vedtak vedrørende BaneTele. Jeg er gjort kjent med at Regjeringen i strid med Stortingets vedtak forbereder å selge BaneTele.

Kan statsråden redegjøre for hvor langt Regjeringen har kommet med å oppfylle Stortingets vedtak i saken?»

Svar:

Stortinget fattet den 9. desember 2002 bl.a. følgende vedtak vedrørende BaneTele:

"Vedtak:

I

- Kongen får fullmakt til å forlenge løpetida for statslånet til BaneTele AS til og med 30. juni 2003.
- Kongen får fullmakt til å gjere om statslånet til ansvarleg lån.
- Kongen får fullmakt til å avgjere kven som skal vere generalforsamling i BaneTele AS.
- BaneTele AS skal ikkje selgjast no. Dersom det er aktuelt med nye industrielle løysingar, er det ein føresetnad at dette skal leggjast fram for Stortinget som eiga sak."

Kongen i statsråd delegerte ved vedtak den 20. desember 2002 til Nærings- og handelsdepartementet å følge opp vedtakene knyttet til statslånet til BaneTele AS. I henhold til fullmaktene fra Stortinget har jeg forlenget lånets løpetid til 1. april 2003 og åpnet for en ytterligere forlengelse.

IT- og telekombransjen er inne i en relativt utfordrende omstilling. Innenfor de fullmakter som Stortinget har gitt, arbeider Nærings- og handelsdepartementet aktivt for å finne løsninger som kan bidra til at BaneTele AS kan sikres som en konkurransedyktig aktør i telemarkedet både på kort sikt og i et lengre perspektiv. Konvertering av statslånet vurderes ut fra om det er nødvendig og tilstrekkelig for at det kan etableres økonomisk robuste løsninger. Departementet har dialog med selskapet om dette.

Det kan vise seg at en stabil situasjon for BaneTele AS best kan etableres ved industrielle løsninger hvor det kommer inn private aktører på eiersiden av selskapet. Etableringen av slike løsninger kan kreve at staten selger sine aksjer i selskapet helt eller delvis. Dersom det blir aktuelt, vil dette, i tråd med vedtaket over, bli lagt frem for Stortinget som egen sak.

SPØRSMÅL NR. 312**Innlevert 13. februar 2003 av stortingsrepresentant Jorunn Ringstad****Besvart 24. februar 2003 av samferdselsminister Torild Skogsholm****Spørsmål:**

«Det har blitt gjennomført store omorganiseringer i Statens vegvesen fra 1. januar 2003. Tempoet i endringane har vore høgt, og det kjem meldingar om at det er driftsproblem innanfor delar av den nye organisasjonen.

Korleis er status for omorganisering av Vegvesenet?»

GRUNNGJEVING:

Ei viktig målsetjing ved omorganiseringa av Vegvesenet var å effektivisere verksemda og redusere dei administrative kostnadene.

Eg er blitt kjent med at svært mykje framleis er uavklara i den nye organisasjonen. Media har m.a. omtalt at Vegvesenet ligg på etterskot med å betale rekningane sine.

Det blir også stilt spørsmål om den nye organisasjonen er meir føremålstenleg enn den gamle. Det er laga nye geografiske einingar som ikkje følgjer fylkesgrensene. Det er også blitt tilsett mange nye leiarar og etablert ein stor administrasjon.

Svar:

Statens vegvesen gjennomførte ei særskilt omfattende organisasjonsendring 1. januar 2003, både ved at

produksjonsoppgåvene blei skilde ut i eit eige aksjeselskap og ved at forvaltingssida blei delt inn i fem regionar og 30 distrikt. Samstundes gjer etaten fleire interne endringar i organiseringa, til dømes endringar knytt til interne administrative oppgåver.

Eg er meiner at Statens vegvesen no har fått ei organisering som gjer etaten godt rusta til å møte krava frå samfunnet og til å gjennomføre oppgåvene sine på ein god og effektiv måte. Samstundes meiner eg det er viktig at etaten no får den nødvendige tid og arbeidsro til å gjennomføre endringane i praksis. Det tek tid å gjennomføre så omfattande organisasjonsendringar i ein stor organisasjon. Dette er òg grunnen til at det er definert ein omstillingsperiode på tre år. I løpet av denne omstillingsperioden skal Statens vegvesen setje i verk ei rekke tiltak som gjer at den nye organisasjonen både tek ut dei effektiviseringsgevinstane som er føreset, og at organisasjonen innfrir dei måla som elles er sette for omorganiseringa, m.a. med omsyn til desentralisering.

I organiseringa av distrikta er det lagt vekt på nærleiken til brukarane og at etaten skal kunne tene publikum, kommunar og andre samarbeidspartnarar på ein endå betre måte enn i dag.

Statens vegvesen har òg lagt til grunn at effektiviseringa, så langt det er mogeleg, skal gjennomførast utan oppseiing av tilsette. Alle tilsette på forvaltingssida er derfor no innplasserte i den nye organisasjonen. Det vil være naudsynt å setje i verk ei rekkje tiltak i omstillingsperioden for å minske dei administrative kostnadene og klare den nedbemanninga som er lagt til grunn i St.prp. nr. 1 (2001-2002). Dette arbeidet er no starta med ein gjennomgang og tilpassing av heile organisasjonen til ny organisasjonsstruktur.

Når det gjeld status for omorganiseringa, er regionkontora og distriktsvegkontora no etablerte, og det same gjeld fem IT- servicesenter som er knytt til desse kontora. Rekneskapseininga er etablert i Vadsø med 35 stillingar, og Lønnsadministrasjonen i Tromsø med 7 stillingar. Ei veg- og trafikkfagleg eining, som ein del av Vegdirektoratet, er etablert i Trondheim med 40 stillingar. Det er her stor grad av pendling og fjernarbeid blant dei tilsette.

Når det gjeld konkurranseutsetjing av oppdrag frå Statens vegvesen, vil dette gå føre seg i tråd med føringane som er gjevne i St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2002-2003). Frå og med 1. januar 2003 blir alle nye oppdrag lyst ut i konkurranse. Løypande oppdrag som produksjonsverksemda hadde frå Statens vegvesen er vidareført inn i det nye selskapet. Dette betyr at drifts- og veldikehaldskontraktar blir lyst ut gradvis over ein periode på fire år. Det vil totalt bli lyst ut 23 kontraktar i 2003, og det er lagt opp til å lyse ut 106 kontraktar totalt i fireårsperioden.

Statens vegvesen var på etterskot med betaling av rekningar i januar. Dette skuldast for det fyrste delinga av etaten i ein forvaltingsdel og eit produksjons-selskap og for det andre at talet på rekneskapseiningar på forvaltingssida blei redusert frå tjue til ei ved årsskiftet. Statens vegvesen er no à jour etter at det i ein periode har vore sett inn ekstra ressursar på dette området.

Vi må rekne med at det vil kunne oppstå enkelte praktiske problem i ei innleiande fase av denne omfattande strukturendringa. Etter mi vurdering er det alt for tidleg no å kunne foreta nokon form for evaluering av den nye organisasjonen.

SPØRSMÅL NR. 313

Innlevert 13. februar 2003 av stortingsrepresentant Inger S. Enger

Besvart 21. februar 2003 av landbruksminister Lars Sponheim

Spørsmål:

«Utvikling av bruksretter i statsallmenningene med "tida og tilhøva" er et sentralt prinsipp i fjelloven. Uten en slik utvikling vil bruksrettene etter hvert miste sin verdi og forsvinne når det skjer endringer i driftsformene.

Aksepterer landbruksministeren prinsippet om tilpassing av bruksretter til dagens driftsmåter uten betaling av avgift til staten?»

BEGRUNNELSE:

Statsallmenningene i Sør- og Midt-Norge omfatter betydelige arealer, til sammen i underkant av 27 mill. dekar. I enkelte kommuner er mer enn 50 pst. av arealet statsallmenning. Bruksrettene i statsallmenningene har vært, og er, et viktig grunnlag for mange bygders eksistens. Tradisjonelle bruksformer som setring og beite, er mange steder fremdeles av stor betydning for produksjon av mat og miljø- og kultur-

verdier. Videreutvikling av de tradisjonelle bruksformene og nye måter å utnytte ressursene i statsallmenningene på, vil være avgjørende for å sikre levende bygder som produserer mat og livskvalitet i tiden fremover. En viktig forutsetning for en slik utvikling er at staten som grunneier og forvaltningsmyndighet aksepterer utvikling av bruksrettene.

Staten har nylig innkrevd avgift for anlegg som bruksrettshaverne i statsallmenninger oppfatter som utøvelse av bruksrett. Dette oppleves som brudd på viktige prinsipper i fjelloven.

Jeg viser til et eksempel fra Øyer der bruksberettigede har blitt avkrevd festeavgift for gjødselkummer som er plassert i tilknytning til dyrka jord i fjellet. Gjødselkummer gir klare driftsmessige og miljømessige fordeler. Med dagens driftsform og gjeldende miljøkrav kan det være helt nødvendig å ha en slik kum for å få spredd husdyrgjødsel på arealene.

Det er svært strenge bestemmelser for å få utvist tilleggsjord i statsallmenningene, og det blir heller ikke tilvist mye ny tilleggsjord. Men det er mye jord i drift som har blitt utvist tidligere, og som det er nødvendig å tilpasse drifta av etter "tida og tilhøva". Det er urimelig om de bruksberettigede skal måtte betale avgifter for tidsmessig tilpasning av drifta.

Videreutvikling av de tradisjonelle bruksformene og nye måter å utnytte ressursene på, betyr mye for å sikre levende bygder. En viktig forutsetning er at staten som grunneier aksepterer utvikling og tilpasning av bruksretten.

Svar:

Fjellovens bestemmelse om tilpasning av bruksrettene til "tida og tilhøva" følger av § 2 første ledd som lyder:

"Rett til allmenningsbruk ligg til bygd eller grend som frå gamal tid har hatt slik rett. Retten skal kunne nyttast på ein måte som til kvar tid er i samsvar med rasjonell bruk, og som er naturleg etter tida og tilhøva."

Bestemmelsen gir, som stortingsrepresentanten Enger fremholder, uttrykk for et sentralt prinsipp innenfor allmenningsretten og som lovens øvrige bestemmelser om bruksrettene må sees i sammenheng med. Staten som grunneier i statsallmenningene, representert ved Statskog SF, er da også innforstått med dette prinsippet, og det tas ikke avgift eller vederlag fra statens side for utøvelsen av lovfestede bruksretter. I visse sammenhenger er det imidlertid nødvendig å trekke en grense mellom bruksutøvelse som følger av allmenningsbruksretten, og bruksutøvelse som skjer på annet grunnlag. Det er selvfølgelig ikke alltid staten som grunneier og de bruksberettigede har samme oppfatning om denne grensedragningen.

Jeg vil understreke at dette skillet ikke nødvendigvis er avgjørende for om arealressursene i statsallmenningene kan tas i bruk av allmenningsbygdelaget eller ikke. Når det f.eks. gjelder utvisning av tilleggsjord for oppdyrking eller kulturbeite, har en fra statens side ment at dette ikke er en bruksrett, men fjelloven legger likevel til rette for at dette er noe det kan søkes om, jf. § 19. Saksbehandlingen er regulert i forskrifter til fjelloven. Det er bl.a. bestemt at søknader skal legges frem for kommunen, fjellstyret samt områdestyret for reindriften der dette er aktuelt. Hvorvidt tilleggsjord kan utvises vil derfor bli vurdert ut i fra en rekke hensyn av bl.a. jordbruksmessig og miljømessig karakter. De bruksberettigede avkreves ikke vederlag for slik utvisning, med mindre oppdyrkingen fører til tap av produktiv skog.

Den konkrete problemstillingen som tas opp av stortingsrepresentant Enger, gjelder oppføringen av gjødselkummer på tilleggsjordparseller. Statskog SF har nå laget et opplegg for saksbehandlingen av slike saker. Det er lagt opp til at fjellstyrene skal behandle søknader om etablering i tilknytning til bruksrettssestrene. Statskog skal behandle søknader som gjelder etablering på dyrkingsparseller eller andre steder i allmenningen. Det forutsettes at det opprettes en avtale med søkeren som bl.a. skal regulere ansvaret for eventuell skade på allmenningen eller på tredjemanns interesser, opprydding dersom anlegget går ut av bruk, og forbehold om godkjennelse fra andre myndigheter. For etablering av slike lagre på setrene skal det ikke tas avgift. For etablering andre steder har Statskog lagt opp til at det skal tas avgift, men at denne skal være symbolsk. Dette opplegget har først og fremst sin bakgrunn i at en fra Statskogs side ønsker ordnede forhold mht etablering, drift og eventuell senere avvikling av slike anlegg.

Som en oppsummering vil jeg fremholde at det framover bør legges opp til en forvaltning som bidrar til utvikling i statsallmenningene og i allmenningsbygdelagene. Bruksrett i allmenning har historisk sett hatt stor betydning for de bygdelag som har rettigheter, og vil også ha betydning i fremtiden. Det vil imidlertid alltid være en diskusjon om hvor langt rettighetene strekker seg. Her setter loven rammer. Hvorvidt en aktuell bruksform formelt sett er en bruksrett eller ikke, har ikke avgjørende betydning for om denne tillates eller ikke, men det kan ha noe å si for hvilket organ som tar avgjørelsene, og om det eventuelt skal kunne kreves vederlag for bruken. I de tilfellene der det kreves vederlag bør dette normalt være så vidt beskjedent at det i seg selv ikke skulle være avgjørende for om et tiltak lar seg gjennomføre eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 314**Innlevert 13. februar 2003 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland****Besvart 20. februar 2003 av utdannings- og forskningsminister Kristin Clemet****Spørsmål:**

«Viser til behandlingen av St.meld. nr. 42 (2000-2001) om biologisk mangfold, hvor Stortinget vedtok opprettelsen av en artsdatabank. Departementet har fulgt opp dette i St.prp. nr. 1 (2002-2003), hvor det heter: "Det skal etablerast ein artsdatabank i 2002." Imidlertid er det ennå ikke opprettet noen artsdatabank.

Kan statsråden gjøre rede for hvilke hindringer som ligger i veien for en slik opprettelse, eventuelt når vil artsdatabanken være i drift?»

Svar:

Utdannings- og forskningsdepartementet arbeider i disse dager med utkast til avtale mellom departementet og Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet (NTNU) om administrering og drift av artsdatabanken. Det arbeides også med et mandat. Dette arbeidet skjer i samarbeid med Miljøverndeparte-

mentet. Artsdatabanken skal etableres med et eget styre med ansvar for all den faglige virksomheten, men samtidig være en administrativ enhet under NTNU. De mange små og store spørsmål som må avklares for å ivareta begge disse hensynene, har gjort at artsdatabanken ikke ble etablert i 2002 som forutsatt. Det tas sikte på å oppnevne et styre så snart det er oppnådd enighet om avtale og mandat, slik at vi likevel kan nå forutsetningen i St.prp. nr. 1 (2002-2003) om at artsdatabanken skal være operativ i 2003.

Det er nå klart at fem andre departementer vil delta i finansieringen av artsdatabanken i tillegg til UFD og MD. Dette følger av samarbeidet om "Nasjonalt program for kartlegging og overvåking av biologisk mangfold" som en del av oppfølgingen av St.meld. nr. 42 (2000-2001). Total bevilgning til artsdatabanken vil derfor være 9 mill. kr i 2003.

SPØRSMÅL NR. 315**Innlevert 14. februar 2003 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 21. februar 2003 av miljøvernminister Børge Brende****Spørsmål:**

«Ved eierskifte av eiendom som planlegges vernet, opplever kjøper problemer dersom informasjon om aktuelle verneplaner ikke foreligger. Selv om grunneier er varslet om dette, fremkommer det ikke som en heftelse på eiendommen. Statsråden har i spørretimespørsmål henvist til grunnboka, men der finner man bare de vedtatte verneområder.

Hva gjør statsråden for at informasjon om verneplaner skal være bedre tilgjengelig, og hvordan skal kjøpere som allerede er offer for dette, hjelpes?»

BEGRUNNELSE:

Varsel om verneplaner sendes grunneiere ved igangsettelse av verneplanprosesser. En person kan av forskjellige årsaker overse et slikt varsel, og derved ikke informere om det til selger. Det er selvsagt kjøpers plikt å innhente relevante opplysninger for

eiendommen, men denne informasjonen kan være vanskelig tilgjengelig, spesielt i tilfeller hvor man bare er på planleggingsstadiet. En kjøper som ringer løsereregisteret og sorenskriveren, vil få beskjed om at det ikke er heftelser på eiendommen, til tross for at verneplanarbeidet kan ha kommet langt. Kjøper må således drive detektivarbeid dersom planlagt vernearbeid skal avdekkes.

Da Valter Andorsen fra Nordland kjøpte slektsgården for ca. fire år siden, planla han å bruke den for turisme. For 15 måneder siden ble Andorsen kjent med at området er planlagt fredet som en del av Brennvika naturreservat i Steigen. Verken Andorsen eller slektningene var klar over det arbeidet som har pågått siden 1995 for å få fredet kystsonen i Brennvika. To andre grunneiere i samme område oppgir også at de ikke var blitt informert om dette arbeidet. Andorsen kjøpte således gården i god tro, noe også selger av gården var. Andorsen har forsøkt å få saken

belyst i departementet, men har møtt veldig liten forståelse.

Andersen er opprørt over at verken han eller tidligere eier er blitt informert av fylkesmannen. I Nordlandsposten 12. januar 2002 hevder fylkesmannen i Nordland at det ble sendt forhåndsvarsel til samtlige berørte grunneiere før arbeidet med Brennvika naturreservat ble igangsatt. Det finnes dog ingen postjournal som kan bevise at høringsdokumenter ble sendt ut. En rådgiver ved fylkets miljøvernavdeling sier at det kan ha blitt gjort feil i forbindelse med utsendelsen av forhåndsvarselet, men at det er tilstrekkelig i forhold til loven at saken er avertert i avisene og Norsk lysingsblad.

Det er selvsagt mulig at det har skjedd en forglemmelse fra tidligere grunneiers side. Andersen var i kontakt med både Løsøreregisteret og sorenskriver, og fikk beskjed om at det ikke var heftelser på eiendommen. Han opplever det naturlig nok urimelig at "advarsel" om verneplaner på en eiendom ikke er lettere tilgjengelig, f.eks. ved at det merkes som en heftelse på eiendommen. Miljøverndepartementet har i brev informert Andersen at de forutsetter at tidligere eier informerer ny eier om pågående verneplanarbeid som kan berøre den aktuelle eiendommen. Dette er likevel problematisk når denne kunnskap ikke besittes av tidligere eier, uansett av hvilken årsak.

Svar:

Det er riktig at det kun er vedtatte verneområder (og midlertidige vernevedtak) som tinglyses. Vi har imidlertid omfattende regler og rutiner for å sikre at berørte parter skal få nødvendig informasjon om planlagt vern.

GENERELT OM INFORMASJON I TILKNYTNING TIL VERNEPLANARBEID

I naturvernloven § 18 er det fastsatt særskilte regler om saksbehandling ved opprettelse av verneområder.

På grunnlag av naturvernloven § 18 er det i Miljøverndepartementets rundskriv T-3/99 gitt nærmere retningslinjer for saksbehandlingen av vernetiltak fra oppstart av verneplanarbeidet og fram til endelig vedtak. Rundskrivet gjelder i første rekke krav til saksbehandling hos fylkesmannen og Direktoratet for naturforvaltning, men henvender seg også til alle kommunale og fylkeskommunale organer, Sametinget og andre som berøres av behandlingen av vernetiltak etter naturvernloven.

Hovedbegrunnelsen for at man i 1999 kom med nytt rundskriv om saksbehandlingsregler, var at en på en bedre måte ønsket å synliggjøre og legge til rette for en styrket kommunal og fylkeskommunal medvirkning samt deltakelse fra grunneiere, brukere, eta-

ter og organisasjoner under planlegging av vernetiltak etter naturvernloven.

De som kan bli berørt av verneplanarbeidet skal gis anledning til å medvirke ved utforming av et verneforslag. Fylkesmannen skal derfor kunngjøre en melding hvor det gjøres rede for vernearbeidet og de følger et vern kan få for de som blir berørt. Kunngjøringen skal normalt skje i minst to aviser som er alminnelig lest på stedet. Fylkesmannen skal sende skriftlig melding til alle berørte grunneiere, rettighetshavere, lag/organisasjoner og etater. Kommunene vil ofte være behjelpelig med opplysninger om riktige gnr/bnr og rettighetshavere.

Alle grunneiere skal ha skriftlig melding om oppstart av vernearbeidet. I enkelte områder kan det imidlertid være vanskelig å fremskaffe oversikt over alle grunneiere. For å nå flest mulig heter det i rundskrivet at berørte grunneierorganisasjoner/-lag bør varsles for å sikre at informasjonen når fram.

Et verneforslag skal senere legges ut til offentlig ettersyn av fylkesmannen. Forslaget skal ligge hos fylkesmannen og i de kommuner som er berørt. Det må avtales med den enkelte kommune hvor og hvordan dokumentene skal gjøres tilgjengelige.

Fylkesmannen skal også kunngjøre i Norsk lysingsblad, og minst to aviser som er alminnelig lest på stedet, at et forslag om vern er lagt ut til offentlig ettersyn. Kunngjøringen skal beskrive det området som verneforslaget omfatter og opplyse om hvor interesserte kan få tilgang til dokumentene. Grunneiere og organisasjoner for berørte brukere skal underrettes skriftlig om verneforslaget, og rettighetshavere skal så langt det er mulig underrettes om verneforslaget ved brev. Verneforslaget skal også legges fram for kommunen/kommunestyret, fylkeskommunen/fylkestinget og berørte statlige instanser.

Fylkesmannens endelige verneforslag skal sendes til Direktoratet for naturforvaltning. Fylkesmannens forslag er offentlig.

Direktoratet for naturforvaltning utarbeider et høringsforlag med bakgrunn i fylkesmannens tilråding og forestår sentral høring. Direktoratet for naturforvaltning utarbeider et endelig forslag til vernevedtak med utkast til verneforskrifter og kart som oversendes Miljøverndepartementet. Direktoratets forslag til vernevedtak er offentlig. Endelig vedtak om vern tinglyses på det enkelte gnr/bnr, og vernevedtaket kunngjøres i Norsk Lovtidend.

Det bør bemerkes at det ikke bare er i forbindelse med behandlingen av vernetiltak etter naturvernloven at planer om offentlige rådighetbegrensninger på en eiendom ikke tinglyses. Det samme gjelder generelt for all annen planlegging, herunder bl.a. behandlingen av reguleringsplaner etter plan- og bygningsloven.

Avhending av fast eiendom reguleres av lov om

avhending av fast eiendom av 3. juli 1992 nr. 93. I denne loven reguleres både selgers opplysningsplikt og kjøpers undersøkelsesplikt.

Dersom en selger ikke har oppfylt sin opplysningsplikt blir dette en sak mellom selger og kjøper. Kjøper av eiendommen kan imidlertid på et hvert tidspunkt i saksbehandlingen fram mot endelig vernevedtak, ta kontakt med vernemyndighetene og legge fram sitt syn på verneplanene.

Om en kjøper er i tvil om at han har fått alle relevante opplysninger fra selger, bør han ta kontakt med vedkommende kommune eller fylkesmannen, hvor han kan få alle opplysninger om pågående verneplanarbeid.

Det tilligger både selger og kjøper en egeninteresse i å skaffe seg nødvendig informasjon om en eiendom før et eventuelt salg. Staten skal sørge for at denne informasjonen finnes, men kan ikke påta seg noen erstatnings- eller kompensasjonsforpliktelser i tilfeller hvor aktørene selv ikke ivaretar sine privatrettslige interesser.

FORHOLDET TIL BRENNVIKA NATURRESERVAT

Saksbehandling i tilknytning til Kystverneplan Nordland generelt.

Faglige registreringer for Kystverneplan Nordland ble gjennomført i perioden 1983-1989, og et foreløpig utkast til verneplan ble utarbeidet. En egen informasjonsfolder om kystverneplanen ble distribuert til fylkeskommunen, kommunene og befolkningen på mesteparten av Nordlandskysten. Planarbeidet ble startet opp 1. januar 1989. I løpet av 1989 ble det gjennomført møter med bl.a. fiskerimyndighetene og fylkeskommunen. I perioden oktober 1989 - desember 1990 ble det gjennomført møter/befaringer med kommuner og grunneiere.

Utkast til verneplan ble sendt på lokal høring 9. januar 1995 med høringsfrist 1. juni 1995. Høringsfristen ble utsatt til juni 1996 for å samordne prosessen i forhold til fylkeskommunens arbeid med fylkesdelplan for kystsonen. Fylkesdelplan for kystsonen i Nordland ble godkjent av Miljøverndepartementet 16. desember 1998.

Fylkesmannens tilråding ble oversendt til Direktoratet for naturforvaltning 14. mars 1997. Kystverneplanen ble sendt på sentral høring ved direktoratets brev av 1. juli 1997 med høringsfrist 1. november 1997.

Etter en interpellasjonsdebatt om kystverneplanen for Nordland 5. mars 1998, vedtok Stortinget å be Regjeringen om å legge frem en melding om kystverneplanene. På dette grunnlag avventet direktoratet sluttbehandling av kystverneplanen for Nordland.

St.meld. nr. 43 (1998-99) *Vern og bruk av kystsona* ble lagt frem 18. juni 1999 og behandlet i Stortinget 25. mai 2000, jf. Innst. S. nr. 168 (1999-2000).

For å sikre at Stortingets føringer ble ivaretatt på en best mulig måte ved sluttbehandlingen av kystverneplanen, bad direktoratet i brev av 7. februar 2001 om at fylkesmannen ut fra sin lokalkunnskap og kunnskap om verneverdier og brukerinteresser, utarbeidet et innspill med forslag til eventuelle endringer. Direktoratet forutsatte at fylkesmannen i dette arbeidet hadde nær kontakt med Fiskeridirektoratet Region Nordland. Samtidig sendte Fiskeridirektoratet brev med oppdrag om dette til Fiskeridirektoratet Region Nordland.

Konklusjonene fra arbeidet er sammenfattet i et felles notat av 7. mai 2001 fra fylkesmannen i Nordland og Fiskeridirektoratet Region Nordland.

Endelig vernevedtak ble fattet 6. desember 2002.

TIDLIGERE SAKSBEHANDLINGSREGLER

Ovenfor er det redegjort for naturvernloven § 18 og rundskriv T-3/99. Fordi registreringer og oppstart av arbeidet med Kystverneplanen for Nordland begynte før rundskriv T-3/99 ble utgitt, vil jeg her kort gjøre rede for tidligere regelverk.

Naturvernloven § 18 ble endret med virkning fra 1. juli 1989. Endringen innebar at behandlingen av vernevedtak skulle bli mer lik behandlingen av reguleringsplaner etter plan- og bygningsloven. Siktemålet var at vernearbeidet i større grad skulle bli en del av den kommunale planleggingen etter plan- og bygningsloven, og at berørte kommuner og fylkeskommuner skulle inn i prosessen på et tidlig tidspunkt. Endringen sikret også grunneiere og andre berørte medvirkningsmuligheter i utformingen av verneforslaget. Samtidig ble det hjemlet en klar plikt for vernemyndighetene til å søke samarbeid med andre berørte myndigheter og organisasjoner. På bakgrunn av lovendringen gav Miljøverndepartementet 1. august 1990 ut et nytt rundskriv (T-4/90) om endringer av saksbehandlingsreglene i naturvernloven § 18. Dette rundskrivet ble i 1999 avløst av rundskriv T-3/99.

BRENNVIKA NATURRESERVAT

I brev av 21. august 1989 ble Steigen kommune tilskrevet og gitt en orientering om aktuelle verneområder i kommunen, herunder Brennvika. I brev av 13. september 1989 ble Steigen kommune (på samme måte som andre kommuner) tilskrevet og bedt om bistand i registrering av grunneiere. Fylkesmannen sendte da ut lister over de fylkesmannen hadde registrert. For Brennvika var Nils Nilsen registrert som eier av den aktuell eiendommen. De listene fylkesmannen sendte ut ble returnert fra Steigen kommune og på lista for Brennvika var det angitt "ok".

I brev av 22. februar 1990 ble samtlige registrerte grunneiere i Steigen kommune tilskrevet og:

- orientert om verneplanarbeidet
- invitert til informasjonsmøte den 6. mars 1990 kl. 18.00.

Nils Nilsen er der angitt på adresselista og som grunneier i Brennvika.

Kystverneplanen ble sendt på lokal høring den 9. januar 1995. Nils Nilsen er der angitt på kopi av de adresselappene som ble brukt ved utsendelsen.

I brev av 9. januar 1995 tilskrev fylkesmannen Frantz Reklamebyrå og Annonse-service AS og bad om at høringsaviser om Kystverneplanen i Nordland ble kunngjort i følgende aviser: Lofotposten, Lofoten Tidende, Vesterålen, Vesterålens Avis, Fremover, Ofoten Tidende, Nordlands Framtid, Nordlandsposten, Rana Blad, Helgelandsblad, Helgelands Arbeiderblad, Brønnøysund Avis og Norsk lysingsblad.

Etter telefonisk kontakt oversendte fylkesmannen høringsdokumentene til den nye eieren Valter Andorsen i brev av 24. september 2001.

Fylkesmannen kontaktet Steigen kommune og bad om alle dokumenter kommunen hadde om saken. De opplyser der at Steigen kommune avholdt et åpent møte om saken den 20. april 1995. Invitasjon ble bl.a. sendt til Leines grendelag, ved daværende leder (som også bor i Brennvika) med anmodning om at møtet ble bekjentgjort. I invitasjonen er det opplyst at en representant fra fylkesmannen skulle være til stede. Det går også frem av dokumentet at møtet ble annonsert. Videre opplyses det at Steigen kommune har mottatt høringsuttalelse/brev av 27. mars 1995 fra grunneierne i Brennvika.

Jeg synes det er relevant her å også nevne at problemstillingen rundt Valter Andorsens kjøp av en eiendom i Brennvika er behørig omtalt i foredraget til kgl.res. og således var kjent og vurdert på vernetidspunktet. Jeg siterer:

"Departementet har mottatt brev av 28. september 2001 fra Valter Andorsen, vedrørende manglende informasjon til han som grunneier og til tidligere eier. Andorsen ønsker ny gjennomgang av saken. Departementet har i svarbrev til Andorsen av 12. desember 2001 vist til brev til Andorsen fra fylkesmannen i Nordland (brev av 8. oktober 2001) og fra Steigen kommune (brev av 27. september 2001). Det fremgår av grunneierliste og adresselapper i forbindelse med lokal høring at tidligere eier av eiendommen i Brennvika fikk tilsendt verneplanen på høring. Lokal høring av vernesaken ble også kunngjort i aviser lokalt og i Norsk lysingsblad, og Steigen kommune avholdt 20.

april 1995 et åpent møte om kystverneplanen. Dette møtet ble annonsert, og i tillegg ble invitasjon sendt bl.a. til Leines grendelag med anmodning om at møtet ble bekjentgjort. Videre viser departementet til uttalelse av 27. mars 1995 fra berørte grunneiere, hvor grunneierne sier seg tilfreds med det foreliggende verneforslaget, men kommer med enkelte merknader. Som det framgår av brevet av 27. september 2001 fra Steigen kommune er disse merknadene fra grunneierne nå i all hovedsak tatt til følge. Ut fra de nevnte forhold er verneplanarbeidet kunngjort i henhold til gjeldende retningslinjer. Ved salg av eiendommen må det forutsettes at tidligere eier informerer ny eier om pågående verneplanarbeid som kan berøre den aktuelle eiendommen."

I begrunnelsen for spørsmålet fra Øyvind Korsberg heter det at:

"I Nordlandsposten 12. januar 2002 hevder fylkesmannen i Nordland at det ble sendt ut forhåndsvarsel til samtlige berørte grunneiere før arbeidet med Brennvika naturreservat ble igangsatt. Det finnes dog ingen postjournal som kan bevise at høringsdokumenter ble sendt ut. En rådgiver ved fylkets miljøvernavdeling sier at det kan ha blitt gjort feil i forbindelse med utsendelsen av forhåndsvarselet".

Til dette vil jeg bemerke at jeg fra fylkesmannen har fått opplyst at det ikke er noe i saksdokumentene som tilsier at det ble gjort en feil ved utsendelsene, men fordi informasjonen ikke ble sendt rekommendert kan det ikke utelukkes at brevet ikke er nådd fram. Her vil jeg imidlertid påpeke at det to ganger med ca. fem års mellomrom ble sendt informasjon direkte til tidligere grunneiere.

På bakgrunn av ovenstående kan jeg ikke se at det er gjort noen feil fra miljøvernmyndighetenes side med hensyn til å informere om verneplanprosessen i tilknytning til Brennvika naturreservat.

I tillegg vil jeg også peke på at naturreservatet i Brennvika ikke omfatter hele den aktuelle eiendommen. Det er heller ikke slik at all aktivitet er forbudt innenfor verneområdet. Verneforskriften definerer aktiviteter som ikke hindres av vernet, og andre aktiviteter som eventuelt kan vurderes etter søknad.

Eiere og rettighetshavere i eiendom som blir fredet som naturreservat kan kreve erstatning for økonomisk tap som følge av vernevedtaket, jf. naturvernloven kap. VII om erstatning og innløsning. Erstatningen fastsettes i samsvar med reglene i ekspropriasjonsloven.

SPØRSMÅL NR. 316**Innlevert 14. februar 2003 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 24. februar 2003 av finansminister Per-Kristian Foss****Spørsmål:**

«På enkelte nedlagte småbruk hvor jorden forpaktet bort, er det uklarheter rundt ligningsgrunnlag. I et tilfelle mener ligningsnemnda i en kommune at boligen på et nedlagt småbruk skal ha en ligningsverdien på 361 790 kr. Verditaksten på boligen er derimot 800 000 kr, vurdert av offentlig takstmann. Ut fra takstvurdering og 30-prosentregelen skal maks ligningsverdi på huset være 240 000 kr. Eier mener hans småbruk ikke kan anses som i aktiv drift.

Hva er korrekt intensjon ved loven?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Skattedirektoratet skal 30-prosentregelen (vedtatt 15. juni 2001) for "bolig- og fritidseiendommer" anvendes på små eller nedlagte bruk som er gått fra regnskapsligning til prosentligning. Dette fordi det ikke lenger anses å drives næringsvirksomhet på eiendommen.

I tilfeller hvor jorden er forpaktet bort til andre, varierer det om ligningskontor anser eiendommen som et alminnelig gårdsbruk. Skattebetaler foreningen har fått en rekke henvendelser fra medlemmer som opplever at ligningskontoret nekter nedsettelse av ligningsverdien på prosentlignede "småbruk" med henvisning til passusen i Lignings-ABC 2001, side 177, 2.3.2 siste avsnitt.

I et konkret eksempel er ligningsverdien på et "nedlagt" småbruk, hvor jorden er bortforpaktet med 4 000 kr pr. år, 445 280 kr. Boligen er satt til å utgjøre 81 pst. av ligningsverdien, tilsvarende 361 790 kr. Huset ligger dog på en konsesjonspliktig eiendom som også er beheftet med odel, og som dermed ikke kan selges på det åpne marked. Verditakst på selve boligen er av takstmann satt til 800 000 kr. Ut fra 30-prosentregelen er dermed ligningsverdien i praksis langt over 30 pst.

I dette konkrete tilfellet utgjør jordbruksarealet ca. 20 dekar dyrket mark som er bortforpaktet for 4 000 kr pr. år. Skog utgjør ca. 55 dekar. Etter at vedkommende sluttet å drive småbruket, har han vært prosentlignet.

Svar:

For fast eiendom skal det i dag fastsettes en ligningsverdi svarende til omsetningsverdien pr. 1. januar i ligningsåret. For boligeiendommer, herunder fritidseiendommer, er det imidlertid gjort unntak. Det

følger av skatteloven § 4-10 første ledd at ligningsverdien for disse eiendommene kan settes lavere enn omsetningsverdien. Ligningsverdien legges til grunn ved formuesbeskatningen og den brukes også ved beregning av prosentinntekt av egen bolig eller fritidseiendom.

I forbindelse med behandlingen av Revidert nasjonalbudsjett 2001, vedtok et enstemmig storting 15. juni 2001 en takstbegrensningsregel. Bakgrunnen for vedtaket var et ønske fra Stortinget om å gjøre noe med de store takstforskjellene på boliger. Takstbegrensningsregelen innebærer at dagens ligningstakster maksimalt skal settes til 30 pst. av husets markedsverdi. Ligger ligningsverdien for en bolig eller fritidseiendom over 30 pst. av eiendommens markedsverdi, skal ligningsverdien nedsettes etter krav fra skattyteren.

Takstbegrensningsregelen gjelder i utgangspunktet for alle typer fast eiendom som faller inn under det ordinære boligtakseringssystemet. Typisk vil dette være boliger og fritidseiendommer. Våningshus på gårdsbruk kommer imidlertid ikke under regelen. Det skyldes at jordbrukseiendommen verdsettes under ett med jordvei, boliger og andre bygninger og rettigheter, uten særskilt takst for boligen, jf. skatteloven § 4-11 første ledd. Begrepet "gårdsbruk" forutsetter næringsdrift på eiendommen.

Hvorvidt våningshuset faller inn under takstbegrensningsregelen eller ikke, beror på om skattyteren kan sies å drive næringsvirksomhet på eiendommen. Et sentralt vurderingstema er om aktiviteten der er egnet til å gi overskudd. En slik vurdering må nødvendigvis bli konkret og skjønnsmessig. Det tilligger de lokale ligningsmyndigheter å foreta vurderingen av om aktiviteten på gårdsbruket er egnet til å gi overskudd.

Ut fra praksis er det klart at de tilfeller hvor eieren bor i våningshuset og driften av jordbruket er permanent nedlagt, vil falle inn under takstbegrensningsreglen. Det samme gjelder hvor eieren bruker våningshuset som fritidsbolig, og bruken ikke fyller en hovedsakelig funksjon i samband med driften av eiendommen.

Dersom jorden er forpaktet bort må det foretas en konkret vurdering av omfanget av utleien. Omfatter denne hele virksomheten vil det være nærliggende å legge til grunn at bortforpakterens jordbruksvirksomhet er opphørt og at våningshuset faller inn under takstbegrensningsregelen.

SPØRSMÅL NR. 317**Innlevert 17. februar 2003 av stortingsrepresentant Bjørgulv Froyn****Besvart 21. februar 2003 av samferdselsminister Torild Skogsholm****Spørsmål:**

«Viser til tidligere behandling av GSM-R i Stortinget hvor det bl.a. ble satt frister for utbygging, og at finansiering av prosjektet og prosjektorganisasjonen skulle ordnes slik at dette ikke skulle forsinke fremdriften.

Kan statsråden forsikre at utbyggingen av GSM-R går som forutsatt av Stortinget?»

VEDLEGG TIL SPØRSMÅL:

Brev fra IKT-Norge v/generalsekretær Per Morten Hoff til Bjørnulf Froyen. Brevet er datert 10. februar 2003.

Svar:

Samferdselsdepartementet har bedt Jernbaneverket om å sette i gang anbudsprosessen for GSM-R. For å kunne overholde de vedtatte frister er det bl.a. nødvendig å kjøre parallelle prosesser med (1) anbudsutlysning av GSM-R før prosjektet tas opp til bevilgning, og (2) ekstern kvalitetssikring av plandokumentene og kostnadsoverslagene til GSM-R. Tilbudene fra anbudsprosessen ventes å foreligge omtrent samtidig med at GSM-R-prosjektet er ferdig kvalitetssikret i begynnelsen av april 2003.

Jeg vil understreke at det opplegget som skisseres ovenfor er stramt tidsmessig, og at det fortsatt er betydelige usikkerhetsmomenter i forhold til oppstart og gjennomføring av GSM-R-prosjektet. Jeg tar sikte på å komme tilbake til saken i vårsesjonen.

SPØRSMÅL NR. 318**Innlevert 17. februar 2003 av stortingsrepresentant Inger S. Enger****Besvart 25. februar 2003 av olje- og energiminister Einar Steensnæs****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt skriftlig spørsmål nr. 286 (2002-2003) om en mulig stortingsmelding med en grundig gjennomgang av energiloven og spørsmål knyttet til energisikkerhet og energiforsyning. Jeg tolker svaret slik at Regjeringen planlegger å legge fram en stortingsmelding.

Når vil stortingsmeldingen komme, og hvilke emner vil bli tatt opp i meldingen?»

BEGRUNNELSE:

I olje- og energiministerens svar den 11. februar 2003 sa han blant annet: "På denne bakgrunn tar Regjeringen sikte på å legge fram en melding for Stortinget som sammenfatter de erfaringer vi gjør i vinter, og som legger fram forslag til endringer i politikken."

Svar:

Jeg viser til min tidligere besvarelse på skriftlig spørsmål nr. 286 (2002-2003), hvor jeg bekrefter at

Regjeringen tar sikte på å legge fram en melding for Stortinget som sammenfatter de erfaringer vi gjør i vinter, og som legger fram forslag til eventuelle endringer i politikken.

Foruten en gjennomgang og evaluering av situasjonen som vi opplever i år, vil et hovedtema i meldingen være om hensynet til forsyningssikkerheten kan ivaretas på en bedre måte enn i dag. I denne sammenhengen vil det være naturlig å vurdere tiltak for en sikrere energiforsyning, herunder eventuelle behov for justeringer i lovgivningen. I løpet av denne vinteren har det også vært fokus på en rekke konkrete problemstillinger knyttet til bl.a. forbrukernes situasjon, markedets funksjonsmåte og tiltak for å avhjelpe en anstrengt kraftsituasjon. I meldingen legger jeg også opp til en vurdering av disse spørsmålene.

Jeg ser det som viktig med en rask tilbakemelding til Stortinget. Arbeidet med en del av disse problemstillingene vil imidlertid kreve faglige utredninger. Ut fra dette ser jeg det som realistisk at en melding legges fram for Stortinget innen årsskiftet.

SPØRSMÅL NR. 319**Innlevert 17. februar 2003 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 21. februar 2003 av miljøvernminister Børge Brende****Spørsmål:**

«Ut fra forskrift om avfallsdeponering fremgår det at det skal treffes tiltak på alle deponier for å begrense ulemper på omliggende områder. Det er opp til hver enkelt fylkesmann å følge opp tiltakene, og praksisen viser seg å være varierende. Noen fylker pålegger deponiene tiltak med fuglenett og absolutte krav, mens andre fylker praktiserer forskriftene langt mer lempelige.

Er statsråden fornøyd med dagens behandlingspraksis og oppfølgingen av forskriften i alle fylker?»

BEGRUNNELSE:

Basert på EU-direktiv om avfallsdeponering er det vedtatt en forskrift om deponering av avfall. Den ble vedtatt 21. mars 2002, og trådte i kraft 1. mai 2002. Miljøverndepartementet har delegert ansvaret for oppfølging av forskriftene til hver enkelt fylkesmann. I praksis viser det seg at deponiene opplever forskjeller i hvilke krav de møter. Noen steder har deponiene stor frihet til å bestemme hvilke tiltak som bør settes i verk for å oppfylle kravene, andre steder er det sterkere press fra fylkesmann til å følge opp krav.

Krav for å begrense ulemper og farer nedfelles i utslippstillatelser som gis til det enkelte deponi. I forskriften fremgår det bl.a. at det skal treffes tiltak på alle deponier for å begrense til et minimum ulemper og farer som følge av flygeavfall, fugler, skadedyr og insekter mv. Generelt pålegges altså avfallsdeponiene å hindre fugler adgang til aktivt fyllingsareal. I Troms og Finnmark fylke er det bygd deponinett over fyllingene. Deponinett kan koste rundt 1,5 mill. kr, og er en stor investering for det enkelte deponianlegg.

Svar:

Forskrift av 21. mars 2002 om deponering av avfall trådte i kraft 1. mai 2002. Forskriften implemen-

terer EUs deponidirektiv, og innfører et forbud mot deponering av våtorganisk avfall, f.eks. matavfall. Deponering av slikt avfall fører til store utslipp av klimagassen metan, og kan dessuten skape problemer med lukt, skadedyr og insekter. Forbudet mot deponering av våtorganisk avfall fører derfor til mindre ulemper av slik art på deponiene.

Alle avfallsdeponier må ha utslippstillatelse etter forurensningsloven. Tillatelsene skal som et minimum oppfylle kravene som stilles i deponiforskriften. Etter forskriften skal det ved det enkelte deponi treffes tiltak for å begrense ulemper og farer som følge av bl.a. lukt- og støvutslipp, flygeavfall, fugler, skadedyr og insekter.

Fylkesmannen er konsesjonsmyndighet i slike saker, og det er riktig som representanten påpeker at det er opp til den enkelte fylkesmann om han vil stille eksplisitte krav om iverksettelse av konkrete tiltak, f.eks. bruk av fuglenett. I noen tilfeller anser fylkesmannen det som tilstrekkelig å stille krav om at ulemperne skal minimeres, og lar det være opp til den enkelte deponieier å bestemme hvilke tiltak han bør sette i verk for å oppfylle kravet.

Behovet for iverksettelse av tiltak vil variere fra deponi til deponi som følge av lokale forhold, bl.a. deponiets plassering og hvor godt sortert avfallet som deponeres er. Jeg finner det derfor naturlig at det er opp til fylkesmannen å vurdere hvert enkelt deponi individuelt, ut fra de lokale miljøproblemer som fyllplassen fører til. Det er imidlertid viktig at ulike krav er begrunnet i ulike behov. Jeg er enig med representanten i at det er viktig at man sikrer en enhetlig praksis og jeg vil derfor be Statens forurensningstilsyn ta opp spørsmålet med fylkesmennene for å sikre en slik praksis. Statens forurensningstilsyn skal så rapportere om dette til Miljøverndepartementet.

SPØRSMÅL NR. 320**Innlevert 17. februar 2003 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen****Besvart 26. februar 2003 av utviklingsminister Hilde Frafjord Johnson****Spørsmål:**

«Vurderer Regjeringa å kutte disse midlane med 8-10 mill. kr og i tilfelle korfor, då reint bortsett i frå eventuelle omstruktureringar av budsjettet?»

GRUNNGJEVING:

Familieplanlegging er eit offentleg gode som manglar i mange land. For å bøte på dette driv mange organisasjonar både sjølv og i samarbeid med lokale myndigheiter eit utstrakt arbeide som er støtta av m.a. norske bistandsmidlar. Ein av desse, International Planned Parenthood Federation, (IPPF), har dei siste åra motteke 45 mill. kr frå norske myndigheiter.

Svar:

Norge har i mange år vært en av de største bidragsyterne til FNs og frivillige organisasjoners arbeid for reproduktiv helse, en linje som har vært forankret i Stortinget. Reproduktive helsetjenester må styrkes dersom vi skal kunne virkeliggjøre FNs tusenårsmål om å bekjempe fattigdom. Å styrke kvinnes stilling, redusere barnedødeligheten, bedre mødrehelsen og å stoppe spredningen av HIV/AIDS er av de tusenårsmål der reproduktiv helse er et sentralt instrument.

Regjeringen er derfor enig i representanten Jacobsens vurdering av at en slik satsing er viktig. På årets bistandsbudsjett ligger det derfor inne en viss økning i kronebeløpet for støtte til reproduktiv helse.

Regjeringen anser FN for å være den sentrale kanal for å støtte arbeidet innen reproduktiv helse og familieplanlegging. FNs befolkningsfond UNFPA har en unik plass i dette arbeidet i utviklingslandene og for å hjelpe de fattigste landene i deres egne nasjonale

utviklingsstrategier. Det er nødvendig å styrke FNs arbeid med dette feltet, også med tanke på den situasjonen som er oppstått etter at USA trakk tilbake sin støtte til UNFPAs arbeid, slik det også fremgår av St.prp. nr. 1 (2002-2003). Kjernebidraget til UNFPA øker med 7 mill. kr til 230 mill. kr i 2003.

Norge støtter også enkelte internasjonale frivillige organisasjoner som gjør et viktig arbeid innenfor sine spesialfelt, men bidrag til disse har tradisjonelt vært langt mindre enn støtten til FNs arbeid. For årets budsjett ble det foretatt en omstrukturering av budsjettet for disse organisasjonenes del, slik at bidrag til internasjonale frivillige organisasjonene kan ses mer i sammenheng, som det er redegjort for i St.prp. nr. 1 (2002-2003). Innenfor de rammer som er gitt for årets bistandsbudsjett er det da ikke funnet rom for å opprettholde støtten til disse organisasjonene på samme nivå som for 2002, noe som vil medføre reduksjoner i deres tilskudd, regnet i kroner.

En av de organisasjoner innenfor feltet reproduktiv helse som mottar norsk støtte er Den internasjonale føderasjon for familieplanlegging, (IPPF). Organisasjonen har vært en viktig samarbeidspartner for norske myndigheter i en årrekke. På grunn av ovennevnte omstrukturering vil IPPF få en reduksjon i støtten for inneværende år målt i norske kroner, dog ikke i den størrelsesorden som legges til grunn i spørsmålet. Grunnet den høye kronekursen vil imidlertid disse organisasjonene, herunder IPPF, få utbetalt tilnærmet samme støttebeløp som for 2002 i dollar.

Jeg vil gjenta at Regjeringen opprettholder et høyt nivå på vår bistand til arbeidet innen reproduktiv helse og familieplanlegging. Våre hovedprioriteringer er knyttet til FNs tusenårsmål.